

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Φούκας Παναγιώτης

Τί είναι τὰ Χριστούγεννα;

«Ὁ Χριστὸς δὲν ἦρθε στὴ γῆ, γιὰ νὰ μᾶς φέρει ἀπλὰ μιὰ νέα διδασκαλία... Ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος, γιὰ νὰ γίνει ὁ ἄνθρωπος Θεὸς κατὰ χάρη. Αὐτὸ εἶναι τὸ κεντρικὸ καὶ οὐσιῶδες νόημα τῆς μεγάλης αὐτῆς καὶ σημαντικῆς γιορτῆς... Ὁ ἀθάνατος γίνεται... θνητός! Γιὰ νὰ κάνει τὸν ἄνθρωπο ἀθάνατο μέσα ἀπὸ τὴν πίστη, τὴ μετάνοια, τὴν ἀγάπη, τὴν κατὰ χάρη θέωση».

Φώτιος Πετρόπουλος, *Χριστουγεννιάτικη ἐπιστολή* (2012)

Ποίηση

α. Τὴν ἅγια νύχτα τὴ Χριστουγεννιάτικη
- ποιὸς δὲν τὸ ξέρει; -

τῶν Μάγων κάθε χρόνο τὰ μεσάνυχτα
λάμπει τ' ἀστέρι.

Κι' ὅποιος τὸ βρεῖ μέσ' στ' ἄλλα ἀστέρια
ἀνάμεσα

καὶ δὲν τὸ χάσει

σὲ μιὰ ἄλλη Βηθλεὲμ ἀκολουθώντας το
μπορεῖ νὰ φτάσει.

Γεώργιος Δροσίνης, *Νύχτα*
Χριστουγεννιάτικη

β. Εἶδωλα, δαίμονες, ξωθιές,
φαντάσματα, στοιχειά,

τῆς νύχτας μέσα μου ὁ λαὸς κυλιέται καὶ
κουνιέται,

καὶ μέσα στὴ χιλιόδιπλη καρδιά μου μιὰ
σπηλιά,

κι ἓνας Χριστὸς γεννιέται.

Κωστής Παλαμάς, *Χριστούγεννα* (1928)

Ἕνα βράδυ τὸν ἄκουσα νὰ κλαίει δίπλα. Χτύπησα τὴν πόρτα καὶ μπῆκα. Μοῦ ὅδειξε
πάνω στὸ κομοδίνο ἓνα μικρὸ ξύλινο σταυρό. «Εἶδες - μου λέει - γεννήθηκε ἡ
εὐσπλαγχνία». Ἔσκυψα τότε τὸ κεφάλι κι ἔκλαψα κι ἐγώ.

Γιατί θὰ περνοῦσαν αἰῶνες καὶ αἰῶνες καὶ δὲ θὰ ἔχαμε νὰ ποῦμε τίποτα ὠραιότερο
ἀπ' αὐτό.

Τάσος Λειβαδίτης, *Ὁ ἀδελφὸς Ἰησοῦς* (1983)

Οἱ ποιητές διασώζουν τὴν ἀλήθεια τοῦ προσώπου μας. Στὴν ἐποχὴ τῆς εἰκονικῆς
πραγματικότητας, μας καθαρίζουν τὴν ὄραση καὶ κάνουν αἰσθητὸ τὸ αἶτημα γιὰ
πραγματικότητα βίου ἐορταστικὴ καὶ πένθιμη συνάμα. Ἀφοῦ, κατὰ τὸ λόγιον
ἐκεῖνο, «βίος ἀνεόρταστος, μακρὰ ὁδὸς ἀπανδόκευτος». Ἡ γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὸν
Ἑλύτη:

Πολλὰ δὲ θέλει ὁ ἄνθρωπος /

νά 'ν' ἡμερος νά 'ναι ἄκακος /

λίγο φαῖ, λίγο κρασί /

Χριστούγεννα κι Ἀνάσταση.

«Μυστήριο ξένον, λέγει ὁ Ὑμνωδός, τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, τὸ νὰ γεννηθῇ σὰν ἄνθρωπος, ὄχι κανένας προφήτης, ὄχι κανένας ἄγγελος, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Θεός! Ὁ ἄνθρωπος, θὰ μπορούσε νὰ φθάσει σὲ μία τέτοια πίστη; Οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ἄλλοι τετραπέρατοι σπουδασμένοι ἦτανε δυνατὸ νὰ παραδεχθοῦν ἓνα τέτοιο πρᾶγμα; Ἀπὸ τὴν κρισάρα τῆς λογικῆς τους δὲν μπορούσε νὰ περάσει ἡ παραμικρὴ ψευτιά, ὄχι ἓνα τέτοιο τερατολόγημα! Ὁ Πυθαγόρας, ὁ Ἐμπεδοκλῆς κι ἄλλοι τέτοιοι θαυματουργοί, ποὺ ἦτανε καὶ σπουδαῖοι φιλόσοφοι, δὲ μπορέσανε νὰ τοὺς κάνουνε νὰ πιστέψουνε κάποια πράγματα πολὺ πιστευτά, καὶ θὰ πιστεύανε ἓνα τέτοιο τερατολόγημα; Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς γεννήθηκε ἀνάμεσα σὲ ἀπλοὺς ἀνθρώπους, ἀνάμεσα σὲ ἀπονήρευτους τσοπάνηδες, μέσα σὲ μία σπηλιά, μέσα στὸ παχνί, ποὺ τρώγανε τὰ βόδια.

Κανένας δὲν τὸν πῆρε εἶδηση, μέσα σὲ ἐκεῖνον τὸν ἀπέραντο κόσμον, ποὺ ἐξουσιάζανε οἱ Ρωμαῖοι, γιὰ τοῦτο εἶχε πεῖ ὁ προφήτης Γεδεών, πὼς θὰ κατέβαινε ἡσυχα στὸν κόσμον, ὅπως κατεβαίνει ἡ δροσιὰ ἀπάνω στὸ μπουμπούκι τοῦ λουλουδιοῦ, «ὥς ὑετὸς ἐπὶ πόκον». Ἀνάμεσα σὲ τόσες μυριάδες νεογέννητα παιδιά, ποῖος νὰ πάρει εἶδηση τὸ πὼς πτωχὸ ἀπὸ τὰ πτωχά, ἐκεῖνο ποῦ γεννήθηκε ὄχι σὲ καλύβι, ὄχι σὲ στρούγκα, ἀλλὰ σὲ μία σπηλιά; Καὶ κείνη ξένη, γιὰ τὴν εἶχανε οἱ τσομπαναρέοι νὰ σταλιάζουνε τὰ πρόβατά τους».

Φώτης Κόντογλου, *Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, τὸ Μέγα Μυστήριον*